

חולות הזהב

רוב החופים בארץ מוחזקים בידי הרשויות המקומיות. הרשויות מאפשרות להקים בהם חניונים ומאפשרות לבעלי העסקים לפתוח בתי קפה, קיוסקים וכדומה. הארנונה המוטלת על עסקים אלו היא בגובה הארנונה המוטלת על עסקים במקומות אחרים בעיר, כלומר הקרבה לים אינה משנה את התעריף. לדוגמא: בכל אזור מרכז וצפון העיר תל אביב, המוגדר כאזור 1, הארנונה המוטלת על בית קפה ברחוב אבן גבירול שאינו על שפת הים, דומה לארנונה המוטלת על בית קפה בנמל תל אביב, וזה הדין ביחס לחניונים ולכל פעילות עסקית אחרת.

אולם יש אזורים בארץ הצמודים לחוף הים שבהם יש חופים פרטיים ולהם יש תעריפי ארנונה מיוחדים. החופים הפרטיים נפוצים באזור הכנרת, ויש כאלה גם בים המלח ובאילת. לצורך בניית הטבלה המשווה מטה, הנחנו את ההנחות הבאות: מסעדה או בית קפה בשטח 500 מ"ר ברוטו, חנות המוכרת ציוד לים ומזכרות בשטח 200 מ"ר, סככות קבועות קשיחות בשטח 200 מ"ר, ו-6 דונם צמודים לחוף שבחלקם משמשים לחניה וחלקם מקום לקמפינג. הסכומים הנקובים בטבלה הם במונחי עלות למ"ר ברוטו שנתי.

חוף אילת. מרבה תיירים - מרבה ארנונה (צילום: תמר חצפי)

תעריפי ארנונה בחופים

ימה	רשות מקומית	חנות	מסעדה	סככות	קרקע
ים סוף	אילת	243	296	71	25
ים המלח	מ"א מגילות	80	80	81	3
	מ"א תמר	81	82	61	0.09
	טבריה	147	270	184	8
כנרת	מ"א עמק הירדן	63	63	60	0.77
	מ"א גולן	61	61	34	0.01

לצורך הכנת הטבלה הנחנו שאין תשלום ארנונה לוועד מקומי כלשהו.

כצפוי, החופים הנמצאים בשטח שיפוט של מועצות אזוריות משלמים ארנונה נמוכה מהארנונה המשולמת בערים. אילת גובה ארנונה יקרה פי 7 מהארנונה הנגבית בצד המזרחי של הכנרת. הארנונה באילת גבוהה בכל קטגוריה במאות אחוזים בהשוואה לארנונה במועצות האזוריות, אולם הדבר בולט במיוחד ביחס לחיוב הקרקע שהוא הרכיב הגדול ביותר בחוף. באילת העלות השנתית למ"ר קרקע תפוסה היא 25 שקל למ"ר בעוד שבמועצות האזוריות הארנונה השנתית למ"ר קרקע היא בחלק מהמקרים פחות מ-10 אגורות למ"ר לשנה. תופעת החופים הפרטיים נפוצה יותר באזור הכנרת, וגופים ירוקים רבים מנסים להיאבק במצב זה, ניתן לחשוב על דרך נוספת במאבק באמצעות השוואת הארנונה לזו המקובלת באילת.

● נאור אליהו